

HORVÁTH GERGELY

MAGADNAK ÍROD A SORSOD

*Addig szállj magasra,
amíg vannak szárnyaid*

HORVÁTH GERGELY

MAGADNAK ÍROD
A SORSOD

*Addig szállj magasra,
amíg vannak szárnyaid*

ATHENAEUM

© Horváth Gergely, Kordik Zsolt, 2015

LÉNYFELTÁRÁS

(Horváth Gergely előszava)

Deniz rajongó vagyok.

Ez egyrészt azt jelenti, hogy értékelem a rádióbarát motivációs hip-hopot, és annak hazai élvonalbeli, „kazincbarcelonai” előadóját, aki számára fontos, hogy amit ranggal, az építse a közönségét.

Nyitómondatként meg ez egy talán merész, de szükséges állásfoglalás egy olyan könyvben, amely a magyar gengszterrap megkerülhetetlen alakjáról, Mr. Bustáról szól. Deniz és Busta: eddigi munkásságuk alapján olyan, mintha a hazai hip-hop színtér két ellentétes sarkából szövegelnének. Ha innét nézzük, Busta a különösen sarkos személyiség: ő az, aki folyamatosan ütközik a világgal, amely körbeveszi. És meg is tanult ütközni vele.

De vajon miért a folyamatos konfliktus?

Mr. Busta sokszor agresszív, mocskos szájú világa e sorok szerzőjétől távol áll. Ám az még ebből a távolságból is jól látszik, hogy Busta népes rajongói, sőt követői táborát épített fel maga köré, és itt az építésen van a hangsúly: tudatosan, a szorgalmon is túlmutató

elszántsággal és szenvedéllyel hoz létre anyagilag egy birodalmat, szellemi értelemben pedig egy kultuszt – maga körül.

Irritáló vagy rokonszenves, egy biztos: úgy lett a hazai hip-hop színtér egyik meghatározó személyisége, hogy a dalait például nem adják az országos rádióadók. Mr. Busta mégis: erőtér. Valaki, aki a zsiroskenyértől eljut a hatszáz pár cipőig. Valaki, aki egyszer úgy dönt, hogy megvalósítja az álmait, és ez sikerül neki. Biztosan állítható, hogy van tehetsége a műfaji dalszerzéshez, meg a dalok el- és előadásához is; az üzlethez, a marketinghez és első találkozásunk első perce után egyértelmű vált, hogy az emberekhez is. És miközben mind a személye, mind az eddigi életműve erősen megosztó, azért ott van benne a szeretet is, dacára annak, hogy egyik-másik dala a gyűlöletkeltés határát súrolja.

E könyvnek nem célja, hogy igazságot tegyen az elmúlt húsz év magyar hip-hop viszonyaiban, vagy bemutatassa a könnyűzenei valóságot. Az viszont vállalása, hogy tegyen egy lépést egy elsőre nagyon idegennek tűnő személyiség (vagy egy nagyon kedvelt személyiség) felé. Mi hajtja? Mit gondol azokról a dolgokról, amelyek fontosak mindannyiunk életében? Vannak-e kétségei? Miben méri a sikert és hogyan lendül át a mélypontokon? Foglalkoztatja-e a szövegei iránti felelősség kérdése?

Ez a könyv előre megfontolt, különös érdeklődésből elkövetett többrendbeli beszélgetésből született. Általuk arra a kérdésre szerettem volna választ kapni, hogy mit tud Mr. Busta.

Vagy még inkább: kicsoda Kordik Zsolt?

Bízom benne, hogy ez a beszélgetős, lényfeltáró könyv segít a válasz megtalálásában.

BUSTAIZMUS

(*Mr. Busta-monológ*)

Leövdöztünk pár ezer „vadat”. Nálunk az ugatós pitbull is harap, és aki azzal kérkedik, hogy nagy a cerkája, annak tényleg nagy van. Az életemben voltak olyan sztorik, amiket szerintem minden normális férfinak meg kell, hogy éljen. Értsd jól: a férfi, aki nem volt még nemibeteg, az a mi baráti körünkben – nem férfi. A kurvázós élményekre nem vagyok büszke, de nem is szégyellem, ezek a tapasztalatok segítettek, hogy azzá legyek, aki vagyok. Megfejtettem már rég: soha semmiféle kábítószerrel nem fogyasztottam, még szinte alkoholt sem. Nekem ez volt az úgynevezett drogom. A vulvákba merülés és a kielégülés. Rám fogták a *Csajozós nóták 7+1* sorozatával kapcsolatban, hogy nőgyűlölő vagyok. A feministák például fel akartak jelenteni, fel is jelentettek, mert nem értették a szöveget, nem tudták értelmezni. Volt egy időszakom, amikor svájci meg szlovák bárókba jártunk, ott teljesen legális ez a tevékenység. Fekete, kínai és filippínó hölgyekkel létesítettünk szexuális kapcsolatot. Ezek az élmények kerültek kendőzetlenül a *Csajozós nóták*ba. Ilyenek vol-

tunk. Nyilván van, akiből ez ellenszenvet vált ki, valakinek meg szimpatikus.

Rengeteg harcot megvívтам az utcán. A baráti körömmel, illetve az Esztergom környéki csapatunkkal nagyon sok, hál' Istennek már elévült illegális tevékenységet folytattunk. Az én ellenségeim meg a szakmai ellenfelek, vagy akiket a nép a riválisaimnak lát, állítólag ők is megélték ilyesmiket. Egyszer például egy benzinkutat kellett megvédenem, amit 8-10 román megtámadt – akkoriban egy benzinkúthálózatnál dolgoztam. Az egyik utassal való nézeteltérésből alakult ki ez a helyzet. Már leütötték egy borosüveggel, mire odaértem. Tudtam, hogy meg kell védenem a kollégáim épségét. Hát, azok a románok ott meg lettek tördelve rendesen. Pedig egyedül voltam, nyolc ember ellen. Úgy hozta az élet, hogy sok helyen letettem a névjegyemet, ilyen szituációkból jó néhány volt az életemben. Engem az ellenségeim sokszor kihívtak bokszolni. Szóltak, hogy játszunk le a ringben, merthogy vamzer vagyok. Ezt a jelzőt akkor sütötték rám, amikor volt egy komoly dedikálásom a WestEnd bevásárlóközpontban. Akkor egy 15-20 fős csapattal engem meg akartak támadni. Velem csak két barátom volt ott, akik közül az egyikkel már nem vagyok jóban, mert átállt hozzájuk, csapatügyileg is meg zeneügyileg is. Erről az eseményről készült egy ötvenhárom forintos telefonnal felvett

videó, amit ők feliratoztak. A videón az látható, hogy egy emberrel beszélgetek, aki folyamatosan kifelé hív bokszolni. Megkérdeztem tőle, miért nem bokszolunk itt, ha olyan fasza gyerek. Mondtam neki, hogy haladjunk, mert egy perc múlva dedikálásom lesz, négyszáz ember vár. Persze tudtam, hogy nem lesz belőle semmi, és nem is lett. Miután ez a beszédben kifejtett erőszakosság lezajlott, és nem történt tettlegesség, az ember kiment bedrogozva az üzletközpont elé, elkezdett ordibálni, a polgárok pedig kihívták rá a rendőröket. Ők ezt úgy kommunikálták le, hogy én hívtam rá rendőrt. Ez egy hazugság. Én nem hívtam soha senkire rendőrt. Felajánlottam a Busta TV keretein belül, hogy egymillió forintot adok annak, aki bármilyen igazolást vagy telefonbeszélgetést mutat arról, hogy kihívtam a rendőrséget. Egyébként hitelrontásért beperelhettem volna őket, de nem tettem meg. Nem akarok én már ezek közé az emberek közé tartozni. Soha nem kértek találkozót, ahogy ez szokás ezekben a körökben, soha nem akarták megbeszélni a problémájukat. A neten egy elferdített képet mutatnak rólam. Megmondom őszintén, azért nem akarom ezt elengedni magam mellett, mert valahol bassza a csőrömet. Én azt gondolom, ha valakivel problémám van, megbeszélem vele, ha meg tettlegességet akarok elkövetni, akkor elkövetem a tettlegességet, és vállalom a következményeket. Nem

szoktam a rendőrségre támaszkodni, nem vitettem el senkit. Egyébként nem is bízom a rendőrségben. Néhányszor már a családomat is megfenyegették. De nem félek tőlük, annak ellenére sem, hogy már másként gondolok a dolgokra, hiszen született azóta egy gyerekem. Azt hiszik, hogy nem merek leállni velük verekedni. Nekem ezek mind megvoltak, benne voltam százezer balhéban, összevissza ütöttek, tizenhat évesen már egy 140 kilós oláh cigány ugrált a fejemen, aztán akkor megtanultam, mit, hogyan, merre. Nem tartom őket tökök gyereknek, a riválisaimat, mert folyamatosan csak provokálnak. Nem akarok neveket mondani. Mindenki tudja, kikről van szó, viszont nem akarok nekik reklámot csinálni a könyvben. Bennem nincs gyűlölet. Pedig megint jött ki egy új dal, aminek az a címe, hogy *Vamzerok himnusza*, engem kutyáznak benne. Ráadásul egy olyan embertől jött, akit tizenöt évig a barátomnak hittem. A barátságunk elvesztését 1-1,5 év alatt sikerült feldolgoznom. Nevezetesen azt, hogy ő átállt az ellenséghez, elkezdett velük zenélni. Annak tudatában, hogy én mennyit segítettem neki, mennyit tudok róla, az ő bűnöző múltjáról, ennek tudatában dalokat mer írni nekem. Átfutott az agyamon, hogy válaszoljak-e erre, de nem fogok. A múltkori beszélgetésünk után úgy döntöttem, nem feltétlenül fogom erőltetni az ilyen jellegű dalokat. Kell, hogy helyet

kapjon egy-két efféle dal is a lemezen, de kilencven százalékban egy teljesen más Bustát fognak hallani a hallgatók. Ezt a már meglevő dalokból tudom, illetve a most készülõ dalokban egy szerethetõbb, befogadhatóbb zenét kapnak majd a rajongók.

Mostanában voltak visszalépések a kiadómon belül. Léptek ki tagok, illetve dobtam ki tagokat, szüntettem meg hangstúdiót, amiben komoly részesedésem volt. Érdekes, hogy mindenki azt hiszi, hogy fel tudja építeni azt, amit én. Megesett, hogy este nyolckor beszéltem egy emberrel meg a csapatával, annak jövõjérõl, az együttes képérõl: milyen lemezt kéne csinálni, milyen stílusban, milyen grafikai logóval, stúdióképekkel. Másnap reggel kilenckor a tag azzal hív fel, hogy csinált egy saját kiadót, és kilép a Real Trillbõl. Ezek olyan szinten viszik el az energiáimat, mint valami démonok. A kiadónak a létjogosultsága ma már vitathatatlan ezen a piacon, ha valaki nem tud élni az általa biztosított lehetõségekkel, akkor nyugodt szívvel menjen máshová, ne is akarjon belépni. Mostantól a tagfelvételt is nagyon keményen át fogom gondolni minden esetben. Mr. Busta nincsen Real Trill Music nélkül, meg Real Trill Music sincs Mr. Busta nélkül. A Real Trill az én kiadóm, egyenlõségjel van a Real Trill és Mr Busta között. Ebbõl kifolyólag pedig nem jó, ha a Real Trill Music-ot tudják azonosítani olyan

előadókkal is, akik már nem tagok, meg olyan emberekkel, akik nem biztos, hogy előreviszik a kiadót. Nehéz lesz végigpörgetni.

Magyarországon öt éve ugyanazokat a neveket halom. Nem meséltem még, hogy Deniz nem merte elvállalni a featet velem. Szerintem nincsen fasza hozzá. Ugyanilyen, mondjuk Siska Finuccsi. Én nem haragszom rájuk, mindenféle harag kiment belőlem, csak egyetlen dolgot nem tudok még mindig elfogadni: miért nem lehet egy kibaszott nemet mondani, és hozzátenni egy érvet. Ha papagájnak néznek, azt rühellem. A kiadón kívül négyen-öten igent mondtak erre a közreműködésre. Persze, azért meg kell várni, míg kész lesz a mostani lemez, a *Rapfather*-trilógia. Magyarországon valamiért nem tud meglenni az az összetartás, ami a külföldi rapelőadók között megvan. Az itteni széthúzás pedig folyamatosan gyilkolja a műfajt. Mindenki a maga szekerét tolja, holott baszott jól tudnak működni az érdekes közreműködések. De el tudok fogadni sok érvet meg indokot, csak nem kapok ilyeneket. Az úgy nem érv, hogy „hát, tudod, mit mondanak rád”. Mi az anyámat mondanak rám, te csicskafasz, sörrel a kezében, baszd meg!

Meg a kurvázós életmódnak is abszolút vége lett, amikor meguntam a sok nemibetegséget meg ezt az egészszet. Annyi nő van, aki ebből él. Magyarországon

minden harmadik nő ebből él rejtett módon. Vannak a kitarzott nők, vannak a kurvák és vannak a tisztességes, dolgozó nők. Ezt kibaszott módon meg tudod unni. Egy idő után minden nőt egyformának látsz. Elkezdesz egy nővel kapcsolatot létesíteni. Utána van egyszerre négy nőd vagy öt, köztük akad szőke meg fekete is. Az egyikhez azért jársz, mert nagyon jó a szája, a másikat seggbe lehet tolni, a harmadikat lehet ráncigálni. És ha már x-száz vagy ezer darabnál tartasz, mindegyikkel meg tudsz csinálni bármit, mert mindegyik téged akar. És végül megunod. Vannak a szilikonosok meg vannak a fejen állva szopók, de a lényeg nem különbözik. Ha ezt az életmódot folytatod egy ideig, akkor harmincéves korodra már nem tudnak újat mutatni. Nagyon nehezen találok magamnak egyébként hosszú, vagy akár rövid párkapcsolatot is, mert szabályok vannak nálam az élet minden területén, és ha azt nem teljesítik, akkor menjenek a faszba.

A család szent, a gyerekem anyja szent, az édesanyám emléke szent!

Amikor harmincéves voltam, a negyvenéves barátaim azt mondták, hogy sokkal jobb az, amikor fizetsz egy nőnek. Nem hittem nekik, aztán rájöttem, hogy az tényleg sokkal jobb: nem ír SMS-t, nem hívogat. Pénzrel sok mindent ki tudsz váltani. Csak azt nem, amit abban találsz, akit nem motivál a pénz. Egyébként a

gyerekem anyja ilyen. De én, mondjuk, nem annyira kultiválom ezt a dolgot. Mert a gyereknevelésre is kihat, nyilván. Nem tudja megérteni, hogy kihez jött hozzá. És hogy a gyerek kajájára pontosan onnan van a pénz, hogy én elmegyek hétvégén is szopni. És akkor elkezdődnek a viták, amik egy klasszikus, videoklipes jelenetté állnak össze. Én értem az ő gondolatmenetét, csak az a mai világban nem állja meg a helyét. Az utóbbi időben rájöttem, hogy a párkapcsolatban igenis fontos az, hogy mindkét félnek legyen saját egzisztenciája. Ha találkozol valakivel ma, nem számít, hogy a világ legjobb nője, ha nincs egy forintja sem, nem szabad szóba állni vele. A szeretet nem minden ma már. Igenis a nő is hozzon pénzt a kapcsolatba, ne én szakadjak bele, hogy aztán rajtam kérje számon, hogy nem vagyok otthon. Mondja azt, hogy én belerakok 10 millió forint cash-t a kapcsolatba, meg van egy autója apámnak, amit oda fog adni, és házat se kell venni, mert van egy ház, amit kettőnkre ráírat. Akkor így el van indítva a kapcsolat, azt gondolom. De ha neked kell házat venni, aztán 50-60 éves korodig fizeted a hitelt, mert erről szól ma Magyarország, az már nekem nem játszik. Ebbe görnyednek bele a magyar emberek, ebbe halt bele anyám is. Mennyivel boldogabban éltek volna, ha nem kellett volna az arcukon látni, hogy reggel négykor mennek

munkába, és este hétkor jönnek haza, vagy güriznek otthon vakulásig. A mosónők korán hálnak, baszd meg.

Szeretetéhes vagyok, de szerintem minden ember az. A világ úgy néz ki, Magyarország meg különösképpen, hogy brutális szeretetéhése van a nőknek is, férfiaknak is. De a szeretet se minden. Van négy fontos dolog, aminek együtt jelen kell lennie, különben megbaszhatod a párkapcsolatodat 2015-ben. Szeretet. Tisztelet. Bizalom. Pénz. És mindenki helyezze el, amilyen sorrendbe akarja. Ne kérdezd, nekem mi a sorrend. Nem véletlenül mondtam így. Ha ezek nincsenek meg, akkor nem tud létezni, jól működni a kapcsolat. Hány látványkapcsolat van! Én mindig ebből építkezek, ebből írom a dalokat. Amikor meg jön a válás, mindenki gyilkolja a másikat. Ezért nem házasodom. Én nagyon realista vagyok, látom ezeket a dolgokat, nem hiszek a mesékben. Azt gondolom, az se lenne jó, ha mindenki így látná a világot, mint én, mert akkor tökéletes lenne minden. Nem szoktam tanácsokat adni, csak ha túl sokat baszogat már valamelyik barátom, hogy segítsek neki. De ha adok egy tippet, akkor az mindig úgy sül el, hogy tökéletes lesz minden.

A kapcsolat, amelyben a királyfi találkozik egy szegény ember lányával, és a dolog mégis működik – na, az nem létezik. Én legalábbis nem tudtam működtetni

soha az ilyen kapcsolatot. Fordítva se, de úgy azért inkább. Mindig én voltam a szegény kisfiú, és volt a gazdag lány. Jól néztem ki, meg jól működött a szerszám, és emiatt ezer milliárdos lány szeretett belém. De azért nem tud ez működni, mert a nem azonos társadalmi rétegből érkezők nem érthetik meg egymást. Ez a zenehallgatásnál is így van. A Punnany Massifot az egyetemista buzik hallgatják, akiknek nagy része fizetett iskolába jár. Azok nem tudják megérteni Mr. Busta szövegeit, mert nem tudják, mikén mentem keresztül, sose ettek zsíros kenyeret életükben. Egy párkapcsolatban ugyanez van: ha nem azonos szociális rétegből jön a nő, mint én, nem tudom elmagyarázni neki, mi az, hogy éhezni, mert sose éhezett. Vagy, hogy az a normális, ha egy vízben fürdesz a testvéreiddel. Felidegesít, mondjuk, harmincöt évesen, hogy teleengedi a nő a kádat, aztán leengedi és nekem is teleengedi újra.

Egyébként én nagyon jó párkapcsolati elemző vagyok. Elmondom neked, hogy kibaszott számítók lettek a nők. Nagyon nyomorultak a palik, és sokkal több jó nő van, mint férfi. Ebből adódóan a jó nők kénytelenek nyomorultakkal együtt lenni. Aztán, ha a potenciális alfahímmel találkozik egy ilyen nő, és az a férfi rendesen alává, az ötödik találkozás után beszerelmesedik, és elhagyja az addigi paliját. És kezdődik, indul újra. Azt szoktam mondani, hogy egy párkap-

csolatban a boldogság és a nyugalom tud olyan lenni, ami miatt azt választod. Ha ez megvan, akkor minden más viszonylag háttérbe tud szorulni. Én csak olyanokat várok el a másiktól, amiket én is tudok teljesíteni. Rengeteg visszajelzésem van az exeimtól, akik évek múltán elmondják, hogy igazam volt régen, és ha hallgattak volna rám, most jobb életük lenne. Nekem ennyi elég, hogy mindegyik visszasír. Mondhatják, hogy egoista fasz vagyok, de ez nem erről szól. Én úgy élem az életem, hogy mindent számításba veszek. Jó, igaz, az érzelmek nem kiszámíthatóak. De ha benne vagy egy akármilyen viszonyban, kapcsolatban, ugyanúgy, mint a zenei életben, érhetnek csalódások, ha nem állsz készenlétben. Előfordulhat, hogy úgy kel föl az embered, hogy otthagy téged, és kiadót fog alapítani. Ugyanúgy előállhat a párod is azzal, hogy neki egy éve viszonya van valakivel. Szerintem jobb ezekkel számolni. Ahhoz nagyon erős bizalmi kapcsolat kell, hogy ne így legyen. Volt nekem is ennyire bizalmi kapcsolatom. A faszom tudja, ezeknek miért lett vége. Inkább én kezdeményeztem a végét ezeknek. Úgy éreztem talán, hogy nem tudnak hozzám jól viszonyulni minden tekintetben: az eladói énemhez, a magánénemhez. Vagy, hogy a kutyám szarját nem akarták fölszedni, én akkor azt mondtam, hagyjuk a faszomba. De mondjuk az se érdekel, hogy eljön-e valaha olyasvalaki, akivel éljük

az életünket, és közben minden oda-vissza működik. Tudod, én az a típus vagyok, hogy ha volt is ilyen, akkor is hagytam ezeket a kukába menni, mert más, hülye nők kellettek. Az első csajom is elmondta, milyen jó lenne, ha most együtt tudnánk lenni, mert csak nyomorékokkal van körülvéve tizenöt éve, amióta először együtt voltunk. De mindenhol ott van a gyerek téma, ami miatt nem mernek ezt-azt meglépni. Ő is tudja, ha egy normális nő szétteszi a lábát, onnantól kezdve nem fogja tudni letenni ezt a dolgot. Anyám azt mondta, hogy engem a nők fognak kicsinálni, és igaza volt egyébként. Meg azt mondta, hogy én magamnak csinálom ezeket a cirkuszokat. Ebben is igaza volt, baszd meg. Volt olyan időszak, hogy egy nő igazán ott volt az életemben, de ezek csak időszakok. És aztán mérhetetlen ellentétébe ment át az egész. Hogy nemhogy segítene, hanem ellenem van. Nálam szabályok vannak. Szerintem az nem normális nő, aki húszévesen egy komoly kapcsolatot úgy akar elkezdni, hogy hétvégezte menne bulizni. Aki az én nőm, az nem megy bulizni. Engem nem járathat le. Ha odamegy hozzá egy pali, és felkostonja, onnantól kezdve az már nem a nő ügye, hanem a palinak kell megoldania. Ezekben a körökben ez így zajlik. Én meg azt már nem akarom, hogy ha elmegy a csajom bulizni, akkor szájon kelljen

baszni valakit. Hogy elvigyenek a rendőrök azért, mert felkostolták a csajomat. Vannak dolgok, amiket el kell engedni az életben. Ezt nem kompromisszumnak hívom, hanem komoly döntéseknek. Kompromisszum az, hogy hajtsd már le a vécédeszkát. Én azt látom, a mai világban már nincsenek párkapcsolatok, csak lát-szat-lófasz-szarházi nemtommik.

Mindig benne vagyok ilyen bonyolult viszonyokban. Én azt várom el egy nőtől, hogy elviselje, ha állok egy mozi pénztáránál tizenöt perce, és elordítom magam, hogy: „Mi a kurva anyádért dolgozol te itt, baszd meg, olyan lassú vagy, zsíros hajú büdösköcsög!” Aki hoz-zám való, nem is csak elviseli ezt, hanem elkezd ordi-bálni velem együtt. Vagy ha áll a sok hülye veréb, birka droid a boltban a harmincméteres sorban, és végig-nézik, hogy beszélget ott a két hülye pénztáros, ahe-lyett, hogy csippantgatna, és odaszólok neki, hogy: „Te, csippantgassál már, baszd meg, kurvára sietnék, éhen döglök, leesik a vércukrom még jobban, és ha összee-sek és összeszednek, agyon foglak titeket rugdosni!” Egyébként a világ legempathikusabb embere vagyok. Így normális. Húzogassa azt a kurva lehúzó. Én nem sajnálom őket. Mindenki bemegy a McDonald'sba, és sajnálja az eladókat. Miért sajnálja, az oda való, az egy buzi! Mert egy kólát nem tud rendesen kiadni. Kérek

egy light kólát, és kiad egy rendes kólát tízből kilenceszer. Úgy működik a világ Magyarországon, hogy soha senki nem szól semmiért. Én mindig szólok, aztán engem lebunkózhatnak, én attól nyugodtan alszom. Amikor felszolgáló voltam, tíz asztalt megjegyeztem. Mert én vagyok az a pali, aki a tökéletességet megvalósítja.